

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 81 • nummer 6 • juni 2026*

INHOUD

<i>U alleen (gedicht)</i>	<i>125</i>
<i>De vrijsteden (2)</i>	<i>126</i>
<i>Mijn God is Koning</i>	<i>131</i>
<i>Het gebed van het geloof voor genezing</i>	<i>135</i>
<i>Gods gerechtigheid in Romeinen</i>	<i>140</i>
<i>Groet</i>	<i>145</i>
<i>Verschillen tussen opname en verschijning</i>	<i>147</i>
<i>Geen leven buiten Christus</i>	<i>150</i>
<i>Hij trok Zich terug om te bidden</i>	<i>151</i>

Neerzetboek 10

God is altijd dichtbij!

24 bemoedigende Bijbelteksten op groet-kaarten

Unieke uitgave met hoge kwaliteit artistieke vormgeving. Stevige standaard, voorzien van een solide spiraal. Elke titel is voorzien van 24 kaarten, die u dagelijks op bureau, keukentafel of vensterbank kunt omslaan.

En als u er genoeg van hebt? Dan knipt u een kaartje eraf, beschrijft u het en stuurt u het naar een vriend(-in), of u geeft het met uw wens erop bij een verjaardagscadeau ... Is dát even handig!

Bestelnr. 5573

24 kaarten

Prijs: € 10,95

Rectificatie

In het aprilnummer is helaas een (vertaal)foutje blijven staan. In de laatste alinea (blz. 90, 3e regel van boven staat: '... door Zijn leiden en sterven ...'. Dit had uiteraard moeten zijn: '... door Zijn lijden en sterven...'

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekening:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

U alleen

Triest dat er een tijd geweest is
waar ik leefde voor mijzelf.
'k Hoorde U vol liefde roepen,
maar mijn trotse hart verklaarde:
Niets voor U! 'k Leef voor mezelf!

Maar U vond mij en toen zag 'k U,
Redder, sterven aan het kruis;
'k zag Uw wonderbare liefde
en toen klonk het zacht van binnen:
Iets voor U, iets voor mijzelf!

Maar Uw Geest bleef in mij werken,
trok mij dichter naar U toe.
Ik werd kleiner, U werd groter.
Daarom zei ik met meer liefde:
Meer van U en minder ik.

Torenhoog zijn aardse bergen,
eind'loos groot de oceaan,
maar Uw liefd' is veel, veel groter
en ze heeft mij overwonnen:
U alleen en niet meer ik!

Uit: 'Sag Ja' Nr. 96, CSV

De vrijsteden (2)

In het eerste deel van onze overdenking zagen we hoe God in de wet van Mozes de vrijsteden instelde als toevluchtssteden voor iemand die zonder opzet een mens had gedood en hoe daarin rechtvaardigheid én barmhartigheid samenkomen. Ook werd duidelijk dat deze instellingen niet alleen historische betekenis hadden, maar vooruitwezen naar het Evangelie en het verzoiende werk van Christus. We gaan verder met dit artikel.

Numeri 35: In de vlakten van Moab

In Numeri stuiten we dan op uitgebreide voorschriften met betrekking tot het thema vrijsteden. Het is een vrij lang en heel interessant gedeelte. Laten we het stap voor stap bekijken.

'De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: Wanneer u de Jordaan oversteekt, het land Kanaän in, dan moet u voor uzelf steden kiezen die u tot vrijsteden zullen dienen, zodat iemand die een doodslag begaan heeft, die zonder opzet iemand om het leven gebracht heeft, daarheen zou kunnen vluchten' (Num. 35:9-11).

Toen God deze voorschriften gaf, bevond het volk Israël zich nog 'in de vlakten van Moab' (vs. 1), ze waren de Jordaan dus nog niet overgestoken. Nog een keer verwonderen we ons over de prioriteit die God aan dit thema geeft: ze hadden het land Kanaän nog niet in bezit genomen. Er waren talloze vragen over de verovering en de verdeling en organisatie van het land daarna, maar God geeft uitvoerige voorschriften over de vrijsteden.

Dé reden daarvoor was dat het om een principe ging, een principe dat in acht genomen moest worden, opdat Israël het land

genieten en behouden kon: bloed ontheiligt het land (vs. 33), het kwaad moet bestraft worden, want God wil in dit land onder Zijn volk wonen (vs. 34). De moordenaar moet gedood worden en ook hij die de vrijstad waarheen hij gevluht is, voortijdig verlaat (vs. 32). Maar daarover meer in hoofdstuk 3.

Drie steden aan elke kant van de Jordaan

'Deze steden moeten u dienen tot een wijkplaats voor de bloedwreker, opdat degene die een doodslag begaan heeft, niet zal sterven, voordat hij voor de gemeenschap heeft terechtgestaan. De steden nu die u moet geven, moeten u dienen tot zes vrijsteden.

Drie steden moet u aan deze kant van de Jordaan geven en drie steden moet u in het land Kanaän geven; vrijsteden zullen het zijn. Die zes steden moeten voor de Israëlieten, voor de vreemdeling en voor de bijwoner in hun midden tot een wijkplaats dienen, zodat ieder daarheen kan vluchten die zonder opzet iemand om het leven gebracht heeft' (Num. 35:12-15).

Hier is voor de eerste keer sprake van een bloedwreker. Deze had blijkbaar de opdracht om zijn familielid dat gedood was, te wreken door de verantwoordelijke te doden. Uit vers 19 wordt duidelijk dat God deze wraak in het geval van een moord (dus met opzet) goedkeurde, het zelfs voorschreef: 'De bloedwreker, die moet hem die een doodslag begaan heeft, doden; als hij hem aantreft, mag hij hem doden'. Maar de doodslager (zonder opzet) moet tegen de bloedwreker beschermd worden (vs. 12).

Dan wordt het getal van de vrijsteden bepaald: er moesten zes steden zijn en wel drie aan elke kant van de Jordaan (vs. 13-14). Opnieuw verbazen we ons. Waarom moesten er ook oostelijk van de Jordaan vrijsteden zijn – en dan ook nog net

zoveel als aan de westkant? Dat is om de volgende redenen verbazingwekkend:

- God beschouwde het gebied ten oosten van de Jordaan niet als het 'land Kanaän'. Dat blijkt duidelijk uit de tekst: 'Wanneer u de Jordaan oversteekt, het land Kanaän in ...' (vs. 10). Ze moeten dus de Jordaan oversteken om 'in het land' te zijn. En dan staat er: 'Drie steden ... aan deze kant van de Jordaan en drie steden ... in het land Kanaän' (vs. 14). Alleen 'aan de andere kant' van de Jordaan was Kanaän.
- God had de beslissing van de tweeënhalve stammen (om oostelijk van de Jordaan te wonen) weliswaar goedgekeurd, maar hun keus kwam niet overeen met Zijn eigenlijke gedachten (zie Num. 32). Zoals de geschiedenis van deze stammen laat zien, zorgde dat vaak voor problemen, gevaren en negatieve gevolgen (zie bijv. Num. 32:16-19; Joz. 22; 1 Kron. 5:26).
- Er zou maar tweeënhalve stam aan de oostkant van de Jordaan wonen en negeneënhalve stam in het land Kanaän.

We zien opnieuw hoe genadig God is. De tweeënhalve stam had een grote fout begaan (en zou de gevolgen moeten dragen), maar God zag deze stammen nog steeds als een deel van Zijn volk en wilde iedere doodslager een wijkplaats geven, of het nu in het oosten of in het westen was. Het ging daarbij niet echt om het betreffende aantal inwoners, maar om het lot van het individu. Voor elke doodslager moest de bereikbaarheid van een vrijstad veiliggesteld worden. Zo staat er: 'zodat ieder daarheen kan vluchten die zonder opzet iemand om het leven gebracht heeft' (vs. 15).

Dit vers brengt ons bij een ander punt. [De zin laat ook zien dat de wet geen andere optie bood](#). De vrijsteden werden gegeven

zodat 'ieder *daarheen* kan vluchten' die in die situatie was (een mens zonder opzet doodgeslagen te hebben).

De namen van de vrijsteden worden hier nog niet genoemd. Meer hierover in de overdenking van Deuteronomium 19 en Jozua 20.

De beslissingscriteria

Toch moest zorgvuldig bepaald worden of het echt om doodslag ging. Daartoe moest de betrokkene terechtstaan voor de gemeenschap van de vrijstad die het geval grondig moest onderzoeken.

'Maar als hij hem met een ijzeren voorwerp geslagen heeft, zodat hij stierf, dan is hij een moordenaar; degene die een doodslag begaan heeft, moet zeker gedood worden.

Ook als hij hem geslagen heeft met een steen in de hand, waardoor hij zou kunnen sterven, en hij stierf, dan is hij een moordenaar; degene die een doodslag begaan heeft, moet zeker gedood worden. Of als hij hem heeft geslagen met een houten voorwerp in de hand, waardoor hij zou kunnen sterven, en hij stierf, dan is hij een moordenaar; hij die een doodslag begaan heeft, moet zeker gedood worden.

De bloedwreker, die moet hem die een doodslag begaan heeft, doden; als hij hem aantreft, mag hij hem doden.

Ook als hij hem uit haat een duw heeft gegeven, of met opzet iets naar hem toe heeft gegooid, zodat hij stierf; of wanneer hij hem uit vijandschap met zijn hand zo geslagen heeft, dat hij stierf, moet degene die hem geslagen heeft, zeker gedood worden: hij is een moordenaar. De bloedwreker mag degene die een doodslag begaan heeft, doden als hij hem aantreft.

Maar als hij hem onverwachts zonder vijandschap een duw gegeven heeft, of zonder opzet welk voorwerp dan ook naar hem

toegegooid heeft, of zonder het te zien een of andere steen, waardoor men zou kunnen sterven, op hem heeft laten vallen, zodat hij stierf, terwijl hij geen vijand van hem was en niet zijn onheil zocht, dan moet de gemeenschap overeenkomstig deze bepalingen oordelen tussen hem die een doodslag begaan heeft, en de bloedwreker' (Num. 35:16-24).

De gemeenschap die beslissen moest of het echt om een doodslager of misschien om een moordenaar ging, stond voor een moeilijke taak. Een verkeerde beslissing in welke richting dan ook zou ernstige gevolgen hebben. Daarom stelt God de gemeenschap in dit gedeelte een lijst met criteria beschikbaar die het gemakkelijker moest maken tot een zo objectief mogelijke beslissing te komen (dat zien we in het afsluitende commentaar in vs. 24: 'dan moet de gemeenschap overeenkomstig deze bepalingen oordelen tussen hem die een doodslag begaan heeft, en de bloedwreker'). Daarbij gaat het om zes criteria.

De eerste drie zijn uiterlijke criteria die te maken hebben met hoe het in het echt gebeurd is. Hier gaat het erom of er een wapen, een moordwerktuig gebruikt was (vs. 16-18):

- een ijzeren voorwerp
- een steen
- een houten voorwerp.

Natuurlijk zou elk afzonderlijk voorwerp genoeg aanwijzing zijn geweest om aan te geven dat het om een moord ging – vandaar de terugkerende zin in elk van de drie verzen 'dan is hij een

moordenaar; degene die een doodslag begaan heeft, moet zeker gedood worden’.

De andere drie criteria hadden meer een innerlijk karakter. Deze waren gericht op mogelijke *motieven voor de daad* (vs. 20-21):

- haat
- opzet
- vijandschap.

Hier gaat het minder om hoe het exact in het echt gebeurd is dan wel om de vraag of er een ‘voorspel’ was geweest dat een motief voor de moord zou kunnen verklaren. In dit verband moest de gemeenschap onderzoeken of er spanningen tussen de dader en het slachtoffer aan vooraf waren gegaan, in de vorm van haat en vijandschap en of er enige aanwijzingen waren die erop duiden dat het om een handeling met voorbedachten rade ging.

(Wordt vervolgd).

M. Hardt

Mijn God is Koning

Het juiste uitzicht in donkere dagen

Het boek Ruth begint met de woorden: ‘In de dagen dat de richters leiding gaven aan het volk’. Dit is niet alleen een teken van de tijd, maar ook een teken van de toestand van het Israëliische volk op dat moment. In het boek Richteren lezen we de uitspraak ‘in die dagen’ meerdere malen, gevolgd door trieste uitspraken over de innerlijke toestand van het volk. Maar het boek Ruth geeft hoop in deze donkere tijd. Een van deze lichtstralen is de betekenis van de naam Elimelech.

De geestelijke toestand van het volk Israël in de dagen van de richters

Als we het boek Richteren lezen, valt op dat Israël zich herhaaldelijk van God heeft afgewend en andere goden heeft gediend. De gevolgen waren straffen van God. Zodra het volk hun God aanriep, gaf Hij hun redding door de hand van een richter. In totaal worden er twaalf richters genoemd, die namens God de rechterlijke macht in het volk uitoefenden en die ook gedeeltelijk verlossing van de vijanden brachten. Simson wordt genoemd als de laatste richter, wiens verhaal eindigt in hoofdstuk 16. De hoofdstukken 17 tot en met 21 volgen historisch gezien niet op Simson. De gebeurtenissen in deze hoofdstukken vonden eerder plaats.

Dus hoewel het volk steeds weer de vreselijke gevolgen van het afwijken van God en Zijn genade kon ervaren, wat Hij liet zien door bekering tot Hem, blijft het helaas zo dat in deze tijd, waarin Israël geen koning had, iedereen deed wat juist was in eigen ogen in plaats van de wil van God te zoeken. De dagen van de richters werden vooral gekenmerkt door twee dingen:

- Er was geen koning in Israël (Richt. 17:6;18:1;19:1;21:25).
- Ieder deed wat goed was in zijn eigen ogen (Richt. 17:6; 21:25).

Het valt op dat in een tijd waarin de mensen als geheel van hun God afweken, bijzondere aandacht werd besteed aan één enkele familie.

Elimelech - Mijn God is Koning

Ergens in Israël, waarschijnlijk in Bethlehem, woonde een echtpaar. Zij leefden tussen dit volk dat geen koning had en waar iedereen deed wat goed was in zijn eigen ogen. Toen dit echtpaar een zoon kreeg, gaven zij hem de naam Elimelech. Deze naam betekent: 'Mijn God is Koning'.

Tegen de achtergrond van de situatie van het volk van God is dit van bijzonder belang. Wat een contrast tussen de mensen als geheel en wat deze ouders voor hun zoon voelden en weergaven in de naamgeving van hun kind.

Hoewel de Bijbel niets zegt over de ouders van Elimelech, kunnen we aan de naam die ze voor hun kind kozen, zien dat de ogen van dit echtpaar op God waren gericht. Ze wisten dat er in Israël geen koning regeerde. Maar ze hadden zelf een Koning en keken in geloof naar Hem op. Ze zeiden tegen als het ware elkaar: 'Mijn God is Koning. Ook al is er geen zichtbaar gezag in ons volk en doet iedereen wat hij denkt dat goed is, we hebben allebei een koning die we willen gehoorzamen'.

Persoonlijke trouw

Uit deze naamgeving kunnen we aannemen dat de ouders van Elimelech een leven van persoonlijke trouw aan God hebben geleefd. Het is indrukwekkend en tegelijkertijd een waarschuwing om het laatste vers van het boek Richteren samen met de eerste twee verzen van het boek Ruth te lezen.

Indrukwekkend is dat het feit dat er na de uitspraak 'in die tijd was er geen koning in Israël' en 'ieder deed wat goed was in zijn eigen ogen' (Richt. 21:25) in Ruth 1:2 de naam Elimelech wordt genoemd. Wat een vreugde moet het voor God geweest zijn om deze geloofsbelijdenis tegen de donkere achtergrond van het Israëliische volk te zien.

Verskillende perspectieven

Het gedrag van Elimelech is een waarschuwing voor ons, hoewel wij wat hij deed zo goed kunnen begrijpen vanuit menselijke overwegingen. Waarom zou hij bij zijn familie in Bethlehem blijven terwijl er geen koning in Israël was, terwijl iedereen deed wat goed was in zijn eigen ogen en er een hongersnood heerste? Beslist geen goede vooruitzichten voor een familie.

Maar terwijl de keuze van de ouders doet vermoeden dat ze hun ogen op God richtten en Hem als hun persoonlijke autoriteit beschouwden, keek Elimelech naar de omstandigheden. Dit komt tot uiting in de namen van zijn zonen, want hij gaf hun namen die niet spreken van een geloofsbelijdenis: Machlon betekent 'ziekte' en Chiljon betekent 'zwakte'. Waarschijnlijk heeft Elimelech de situatie in het volk van God correct geanalyseerd, want geestelijk gezien was er in Israël inderdaad sprake van ziekte en zwakte.

Maar omdat hij naar de trieste omstandigheden keek niet naar God, verliet hij het Broodhuis (de betekenis van Bethlehem) en daarmee het land dat door God was gegeven. Hij ging naar het land van Moab, waar een volk woonde waarmee Israël helemaal niet verbonden zou moeten zijn (Deut. 23:4) en ging daar wonen. Hij stierf daar ook, zowel hij als zijn twee zonen. In plaats van te leven naar de betekenis van zijn naam, deed Elimelech wat juist was in eigen ogen; de gevolgen konden niet uitblijven.

Waar kijk ik naar en waar ga ik naartoe?

De dagen van vandaag lijken erg op de dagen in de tijd van de Richteren. Zowel in de samenleving als in het Christendom wijken steeds meer mensen af van Gods gedachten, de Bijbel. Velen kennen de bron van het leven niet of putten er niet uit.

De Bijbel noemt deze dagen laatste en moeilijke dagen (2 Tim. 3:1-5). Ook onder gelovigen wordt steeds duidelijker dat het gezag van God niet langer wordt erkend en dat wat in eigen ogen juist lijkt, wordt gedaan. Moet dit ons ontmoedigen? Moeten we hopeloos zijn? Moeten we zelfs opgeven en ons figuurlijk tot Moab keren?

Gods Woord wijst ons een andere weg. Judas, die ook over de laatste dagen schrijft, moedigt ons aan met zijn woorden: 'Maar u, geliefden, terwijl u zichzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof

en bidt in de Heilige Geest, bewaart uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven' (Judas 1:20-21).

Laten we dit ook doen en persoonlijk vasthouden in geloof in God en Zijn gedachten. Wij willen ons op Hem en op Zijn trouw richten.

'Ik stel mij de Heere voortdurend voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand is, wankel ik niet' (Ps. 16:8).

H. Frisch

Het gebed van het geloof voor genezing

Jakobus gaat aan het eind van zijn brief nog in op verschillende situaties in het leven van de gelovigen. Er kan moeite en verdriet zijn. Maar er kunnen ook blijdschap en tijden van voorspoed zijn. In beide gevallen bestaat het gevaar dat men zich van de Heere Jezus vervreemdt. Jakobus laat zien wat ons daartegen kan beschermen. In moeiten is dat het gebed en in tijden van voorspoed is dat dankbaarheid waardoor wij God loven (hfdst. 5:13). Beide verbinden ons met God en deze verbinding hebben we nodig!

Ziekte in het leven van een gelovige

Dan begint Jakobus over het thema ziekte. Ziekte in het leven van een gelovige kan verschillende oorzaken hebben. Soms geeft God, Die boven alle dingen staat, ons daarover duidelijkheid.

Het kan bijvoorbeeld zijn dat God ons een lichamelijke beperking stuurt zodat we dicht bij Hem blijven en niet zondigen. Zo was het bij Paulus (2 Kor. 12:7). Het kan ook zijn dat God door een

ziekte Zichzelf wil verheerlijken. Zo was het bij de blindgeborene in Johannes 9. God wil daarbij ook steeds ons geloof versterken.

Maar het is ook mogelijk dat een ziekte het gevolg van zonde is in ons leven. Zo was het bijvoorbeeld bij de Korinthiërs (1 Kor. 11:30). Deze mogelijkheid brengt Jakobus in hoofdstuk 5:15-16 ter sprake. Maar uit de formulering 'En als hij zonden gedaan heeft' (vs. 15) blijkt dat er ook andere mogelijke oorzaken van de ziekte kunnen zijn. In totaal geeft hij hier vier belangrijke aanwijzingen voor:

- De zieke moet de oudsten bij zich roepen.
- De oudsten moeten voor hem bidden.
- Ze moeten hem met olie zalven.
- Als het de zieke duidelijk wordt dat zijn ziekte als gevolg van zonde over hem is gekomen, dan moet hij de zonden belijden, zodat God hem zal vergeven.

De oudsten bij zich roepen

Het bij zich roepen van oudsten was voor de ontvangers van de Jakobusbrief niet onbekend. Dit stamde immers uit het Jodendom. Daar waren oudsten die een bijzondere verantwoordelijkheid onder Gods aardse volk op zich namen (Ex. 3:16 o.a.). Ook in de gemeenten in Jeruzalem en Judea waren oudsten (Hand. 11:30). Aan deze oudere, geestelijk gerijpte broeders moet Jakobus waarschijnlijk denken, want hij schrijft over oudsten van de gemeente.

Later werden oudsten door de apostelen en/of hun gevolmachtigden aangesteld (Titus 1:5). Dit ambt van ouderling kennen we vandaag niet meer, maar nog wel de *dienst* van de oudsten. Wat is het goed dat er ook vandaag in de plaatselijke vergaderingen nog broeders zijn die men kan roepen als er een probleem is. Ben je bereid hun dit vertrouwen te geven?

Het is beslist niet zo dat voor elk geval van ziekte deze broeders geroepen moeten worden. Maar vooral in het geval dat de zieke zich ervan bewust is geworden dat zonde de oorzaak van de ziekte is, maant Jakobus tot openheid en eerlijkheid. Hij maakt duidelijk hoe noodzakelijk het is om de zonde te belijden. Zonder een schuldbelijdenis kan God niet vergeven. Bovendien kan die ziekte die God als gevolg van de zonde gestuurd heeft, niet genezen worden.

Het gebed van het geloof

Wat moeten nu de oudsten doen die de door de zieke zijn geroepen? Ze moeten voor de zieke bidden. Het gebed is in ieder geval een uiterst belangrijke zaak. Als we ons in een oprecht gebed tot God keren, dan erkennen we dat we Hem nodig hebben. We ervaren onze afhankelijkheid van God en gaan naar Hem toe. Van Hem verwachten we dat Hij ons helpt en de weg wijst. Als we Hem alles bekendmaken, geeft Hij ons Zijn vrede. Dat heeft Hij beloofd (Fil. 4:6-7).

Het gaat bij Jakobus hier niet in de eerste plaats erom dat we onze zorgen en verlangens in het algemeen bekendmaken, maar om het gebed van het geloof. Dit gebed van het geloof is gebaseerd op de openbaring van God en Zijn beloften. Er wordt gesproken in onderscheidend vermogen en inzicht in de wil van God in de concrete situatie. Eenzelfde situatie wordt beschreven in 1 Johannes 5:16.

Zo'n gebed zal nooit tevergeefs zijn. Hier schrijft Jakobus dat het gebed van het geloof tot genezing leidt. Dat geeft ons moed om werkelijk in het geloof te bidden, dat wil zeggen Gods concrete belofte ook aan te nemen en in het gebed uit te spreken. Zoals God hier concreet belooft dat het gebed van het geloof de zieke zal genezen, kan het ook vandaag nog gebeuren: God, Die absoluut soeverein is en boven alles verheven is, hoort en beoordeelt zo'n gebed van het geloof. Hij zal het onder de bovengenoemde omstandigheden nooit onbeantwoord laten.

De zalving met olie

Eerst sprak Jakobus erover dat de oudsten moeten bidden. Dat is het belangrijkste. Verder schrijft hij dan dat ze de zieke met olie moeten zalven. Dat was toen een gebruikelijke, medische behandeling. Ook de discipelen hadden zieken met olie gezalfd (Mark. 6:13). De barmhartige Samaritaan deed olie op de wonden van de man die door rovers was overvallen (Luk. 10:34). Achter de zalving met olie zit geen enkele geheimzinnige gedachte en er kwamen daarbij geen wonderlijke krachten vrij¹. De genezing zou ook niet een gevolg van de zalving zijn, maar van het gebed van het geloof.

De oudsten moesten de zieke in de naam van de Heere zalven. Ze moesten het doen in overeenstemming met de Heere en Zijn wil. Naast het gebed zouden ze ook daarmee de zieke in verbinding met de Heere brengen. Zo zou alles wat er was gebeurd in Zijn licht openbaar worden, zodat de relatie weer hersteld zou worden. De genade van God zou herstel en genezing kunnen geven.

Het belijden van zonden

Ten slotte gaat Jakobus nog in op het geval dat de ziekte als gevolg van zonde is gekomen. In dit geval is het absoluut belangrijk dat de zonde bekend wordt. Het belijden van de zonde is altijd de voorwaarde voor het ontvangen van vergeving.

Daarbij moeten we een onderscheid maken tussen de zondevergeving met het oog op de eeuwigheid en een tijdelijke vergeving met het oog op de aarde. Als het gaat om de eeuwigheid zijn al onze zonden vergeven. Maar als het gaat om onze praktische geloofsrelatie met God, moeten we de zonden die we hebben gedaan steeds weer belijden, zodat Hij ze kan vergeven en onze

¹ Het hier voor zalven gebruikte woord beschrijft het normale 'alledaagse zalven' (zoals in Joh. 11:2). Voor het 'sacrale' zalven (zoals in Luk. 4:18 of Hand. 10:38) gebruikt de Schrift een ander woord.

relatie met Hem niet verder onder druk komt te staan. Bovendien moeten we ook alle mensen tegen wie we hebben gezondigd, de zonden belijden.

Mocht God in Zijn opvoedkundig handelen een ziekte hebben gestuurd, zodat de gevallen gelovige beseft dat hij heeft gezondigd en dit belijdt, dan staat niets een genezing meer in de weg als de zonde is vergeven (zie hfdst. 5:16). De genezing is dus het uiterlijk herkenningsteken dat de zonde is vergeven.

Nog eenmaal het gebed

Soms is zonde de oorzaak van een van een ziekte. Maar in Zijn opvoedkundig handelen zal God altijd bezig zijn ons zo ver te brengen dat wij beseffen dat we hebben gezondigd en dit belijden. Helemaal los van de oorzaak van een ziekte komt Jakobus ten slotte nog één keer op het gebed terug. Het gebed van Elia moedigt ons aan tot een ernstig en diepgelovig gebed. In het Oude Testament lezen we helemaal niet dat Elia had gebeden dat het niet zou regenen. Maar de beschrijving in 1 Koningen 18 van zijn gebedshouding en van zijn wachten op het antwoord van God is wel heel bijzonder. Zevenmaal bad Elia met het gezicht tussen zijn knieën. Zo lang moest hij wachten tot een eerste teken van de verhoring van zijn gebeden zichtbaar werd, hoewel hij al eerder in het geloof de regen had aangekondigd. God beschaamde zijn vertrouwen niet!

Christian Rosenthal

**Belijd dus elkaar de zonden en bidt voor elkaar,
opdat u gezond wordt. Een krachtig gebed van
een rechtvaardige vermag veel.**

Jakobus 5:16

Gods gerechtigheid in Romeinen

Na de brief begonnen te zijn met een korte introductie (Rom. 1:1-15), legt de apostel Paulus zijn hoofdonderwerp voor aan zijn lezers in Rome. Het gaat over Gods boodschap van goed nieuws en Zijn macht om te verlossen (vs. 16-17). Paulus schreef: 'Want gerechtigheid van God wordt daarin geopenbaard op grond van geloof tot geloof, zoals geschreven staat: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven' (vs. 17). Deze korte, maar belangrijke stelling zegt iets over God, Zijn gesproken en geschreven Woord en over hoe ieder dat persoonlijk aanneemt.

De boodschap die Paulus mocht doorgeven, hield in dat God altijd gelijk heeft, of altijd rechtvaardig is, zowel in Zijn wezen – wat Hij is in Zichzelf, de drie-enige God – als in wat Hij zegt en doet. Met andere woorden, in Gods plannen, handelingen, beslissingen en communicatie heeft Hij altijd honderd procent gelijk. Daarom heeft God gelijk als Hij de zondaar schuldig verklaart en hem veroordeelt. Als Schepper heeft Hij regels opgesteld. Hij is volkomen rechtvaardig in Zijn eisen en Hij is als Enige bevoegd om te oordelen.

In zijn toespraak voor de Griekse leiders in Athene (Hand. 17:22-31) liet de apostel zien Wie de enige ware God is:

- Schepper
- Onderhouder
- Heer van het universum (Hij beheerst zelfs de geschiedenis van de mensheid)
- de verlossende God en
- Opperrechter.

Deze passage, die ik jullie aanraad te lezen, benadrukt hoe noodzakelijk het voor de mens is om te geloven wat God zegt. Het wijst op de noodzaak van geloof en vertrouwen in Hem. Deze

en andere dingen worden in detail besproken in de brief aan de Romeinen, die ook wel een 'uitlegging over God en Zijn gerechtigheid' kan worden genoemd.

Wat achtergrondinformatie

Het eerste Bijbelboek, Genesis, beschrijft Gods prachtige schepping en de speciale relatie tussen God en de mens (Gen. 1-2). Al kort daarna werd veel hiervan verwoest door satans succesvolle aanval met subtiele leugens en Adam en Eva's ongehoorzaamheid en daaropvolgende zondeval (Gen. 3). Dit had gevolgen voor de hele mensheid en haar directe en latere geschiedenis, maar God had een plan. Hij zorgde voor een offer, een onschuldig offer dat de plaats van Adam en Eva innam. Beiden geloofden God, Die hen volgens Zijn rechtvaardige oordeel (vs. 24) het paradijs uitjoeg, maar niet voordat Hij hen had gekleed met huiden van onschuldige dieren (vs. 21), een beeld van de 'kleden van het heil [en] de mantel van gerechtigheid' (Jes. 61:10).

Samenvatting van Romeinen

Meer dan vierduizend jaar na de zondeval liet Paulus zien dat God gelijk had toen Hij zei: 'allen hebben gezondigd en komen tekort aan de heerlijkheid van God' (Rom. 3:23). Maar als iemand van dit gevallen mensenras zich bekeert tot God, oprecht berouw toont en vervolgens door God 'rechtvaardig' verklaard wordt, heeft Hij nog steeds gelijk!

Paulus werkte het thema van gerechtigheid als volgt uit. De hele mensheid stamt af van de drie zonen van Noach, Cham, Jafeth en Sem (Gen. 9). Paulus gaf aan dat zij de waarheid kenden, maar deze al gauw verdrongen in ongerechtigheid (Rom. 1:18-20). Nog maar kort daarvoor had God Zich met de zondvloed bewezen als rechtvaardige Rechter. De nakomelingen van Cham (Gen. 10:6-20) worden beschreven in Romeinen 1:21-32 en die van Sem (Gen. 10:21-30) in Romeinen 2:17-3:20.

Hoe meer iemand heeft gekregen, hoe groter de verantwoording is die hij voor God moet afleggen. Dit principe is terug te vinden in Gods oordeel, dat voor iedereen geldt. Maar hierbij zijn de strengste voorwaarden van toepassing op de Joden, de nakomelingen van Sem. Zoals we weten uit de Schrift, hadden de Joden het meeste licht.

Hier volgt een korte samenvatting van de Brief aan de Romeinen, met uitzondering van de inleiding (1:1-7), het naschrift (16:17-24) en de doxologie (16:25-27):

Hoe meer iemand heeft gekregen, hoe groter de verantwoording is die hij voor God moet afleggen.

1. Zondaren hebben Gods rechtvaardiging nodig (1:18-3:20).
2. God heeft gerechtigheid gebracht door het offer van Christus (3:21-26).
3. Rechtvaardiging wordt verkregen door geloof (3:27-4:25).
4. Rechtvaardiging wordt ervaren in de ziel (5:1-8:17).
5. Rechtvaardiging brengt een gegarandeerde voortdurende zegening (8:18-39).
6. Rechtvaardigheid is te zien in Gods soevereiniteit en wegen, zonder dat Israël en menselijke verantwoordelijkheid daarbij opzij worden geschoven. Dit betreft ook de manier waarop God de dingen bestuurt, waaruit we belangrijke lessen kunnen leren (Rom. 9-11).
7. Rechtvaardigheid blijkt uit levens die veranderen (Rom. 12-16).

Ondanks tegenstand – gehoor geven aan God

Gods gedachten worden door de mensen tegengesproken en daarom stelde de apostel zeven keer de retorische vraag: 'Wat zullen wij dan zeggen?' Het antwoord is elke keer duidelijk (Rom. 3:5;4:1;6:1;8:31;9:14,30). Paulus schrijft dat hij door God geroepen was tot een aposteldienst (Rom. 11). Maar hij was ook een dienaar, evangelist, leraar en priester voor hen die het Evan-

gelie aannamen en gered zouden worden. Door hem werden zondaars terug naar God geleid en gered, waarna ze ware aanbidders werden tot in alle eeuwigheid (15:8-21).

Deze geweldige brief laat Gods rechtvaardigheid zien als Hij de schuldige veroordeelt en verlossing biedt aan hen die berouw tonen, een reactie die ook door God is bewerkt. We zien dat God werkt:

- **voor** de *verlossing* van de verloren zielen door hen te bevrijden van de schuld van de zonde door het bloed van Christus (3:20-5:11), van de macht van de zonde en de dood door Christus' dood en opstanding en door een werk van de Heilige Geest (5:12-8:10), en van de aanwezigheid van zonde (8:11-39);
- **in** de verlost en die tot God gekomen zijn. Want zij die Hem toebehoren, worden *gevormd* en *geheiligd*. Dit wordt geïllustreerd door de geschiedenis van Israël in het verleden, heden en de toekomst (9:1-11:36) en
- **met** de verlost en, zodat zij gebruikt kunnen worden om te zegenen, nu en in de eeuwigheid (Rom. 12-16). De verlost en worden *veranderd* door de dienst van de Heilige Geest wat betreft hun verhouding met God, zichzelf, elkaar, aardse overheden, gelovigen met andere overtuigingen en ongelovigen.

In al deze details zien we Gods verlossende, heiligende en herscheppende macht in mensen die eerst 'in Adam' waren en nu 'in Christus' zijn.

Zij worden het gereedschap dat door God gebruikt kan worden tot eer van Hem en tot zegen voor anderen, altijd volgens Gods gerechtigheid. Zij die Gods aanbod van verlossing afwijzen, wacht eeuwige verdoemenis en zij moeten hun knieën gedwongen buigen (Fil. 2:10), terwijl de verlost en hun knieën vrijwillig in aanbidding buigen.

Romeinen 8

Aan dit hoofdstuk moet extra aandacht worden besteed. De gelovige wacht zeven dingen:

1. een **nieuwe positie**, vrij van het oordeel – geen verdoemenis (vs. 1-4);
2. een **nieuw leven**, vrij van nederlaag – overwinning (vs. 5-12);
3. een **nieuwe verhouding**, vrij van angst – de vrijheid van Gods kinderen (vs. 13-17);
4. een **nieuwe hoop**, vrij van wanhoop – leven in hoop (vs. 18-25);
5. een **nieuwe hulp**, vrij van hulpeloosheid – hulp van de Heilige Geest (vs. 26-27);
6. een **nieuwe kennis**, vrij van vijandschap – vertrouwen in God (vs. 28-30) en
7. een **nieuwe zekerheid**, vrij van zorgen – geen scheiding (vs. 31-39).

Deze teksten houden veel in. Als we elk vers nader bestuderen, krijgen we grote bewondering voor Gods wijsheid, liefde en medeleven, vooral in de gave van Zijn geliefde Zoon (8:32). In Romeinen was Paulus een evangelist, zendeling, leraar, profeet en priester. Als profeet sprak hij namens God om de mensen weer tot Hem te brengen. Paulus' dienst draagt nog steeds vrucht voor God, want veel zielen nemen vandaag de dag nog steeds Gods boodschap van verlossing aan (15:15-29). In zijn priesterdienst leidt Paulus de gelovigen met zijn brief tot de verheerlijking van God (Rom. 8:31-39; 11:33-36; 15:9-13; 16:25-27). Verheerlijkt u Hem?

Eindnoten:

1. De Brief aan de Romeinen bevat veel referenties naar Gods 'gerechtigheid'. Sommige woorden zoals 'rechtvaardiging', 'rechtvaardigen', 'rechtvaardig' en 'recht' en daarnaast woorden met de tegenovergestelde betekenis zoals 'on-

rechtvaardig' en dergelijke, hebben allemaal dezelfde stam in het Grieks. We tellen 77 referenties met woorden die van deze stam zijn afgeleid in de Romeinenbrief, veel meer dan in welke ander Boek dan ook van het Nieuwe Testament.

2. Een verhandeling kan worden gedefinieerd als een formele en systematische uiteenzetting op schrift van de principes van een onderwerp, over het algemeen langer en gedetailleerder dan een essay (*Dictionary.com*).

Alfred Bouter

Groet

De zomermaanden zullen ook voor velen van de lezers vakantiemaanden zijn, waarin ons enkele dagen of weken van ontspanning te wachten staan. Voor degenen die al op vakantie zijn geweest, kunnen de volgende gedachten dienen als 'na-overweging' (hoe was mijn vakantie?), voor de anderen misschien als aansporing voor de vakantie die nog vóór hen ligt. En voor hen die niet (of: niet meer) met vakantie kunnen gaan, zijn ze misschien een aansporing om te bidden voor hen die wel weggaan.

Trouwens: als we wél met vakantie gaan, wat doen we dan voor hen die het niet kunnen vanwege gezondheid, beperkte middelen of andere redenen? Bidden we voor hen? Denken we aan hen en laten we dat merken? Begrijpen we dat een vakantie een voorrecht en zegen is, maar geen recht?

Er even tussenuit zijn is iets wat ons allemaal goed kan doen. Nu komt de vraag op: 'Vakantie ... even vrij af – waarvan vrij?' Vrij van de algemene hectiek op school, universiteit, of ons werk, vrij van sommige belastende taken, om eens echt 'de accu opnieuw op te laden'? Dat hebben we misschien nodig. Maar laat

mij ook de vraag stellen of misschien 'even vrij zijn' ook kan betekenen: even vrij van Bijbellezen, even 'vrij' van het bezoeken van de samenkomsten van de gemeente en zelfs 'even vrij' van de tijd met God? Dat zou tragisch zijn voor ieders geloofsleven. Het zou er niet werkelijk toe leiden dat onze innerlijke accu opnieuw opgeladen wordt.

Laten we toch deze zomer gebruiken om intensiever dan anders de Bijbel te bestuderen. Dat kan bijvoorbeeld door een thema grondig uit te werken. Laten we de vakantieperiode ook zien én aangrijpen als een tijd van geestelijke gemeenschap met hen met wie we op vakantie gaan, of met de broeders en zusters in de plaats waar we naartoe gaan.

Een tijdje geleden maakten de woorden die Judas in zijn brief schrijft, indruk op mij, als hij namelijk in vers 3 zegt dat hij alle bereidwilligheid had hun te schrijven over 'onze gemeenschappelijke behoudenis'. Hij wilde graag over een geestelijk thema met hen 'spreken'. Om dit doel te bereiken gebruikte hij alle ijver en zette hij er al zijn energie voor in. Kan dat voor jou en mij niet een aansporing zijn de vakantietijd eens meer te benutten om ons met bijzondere ijver om ons met bijzondere ijver bezig te houden met bijvoorbeeld een bepaald Bijbelboek of met een thema dat in we in meer Bijbelboeken tegenkomen? De artikelen in dit blad kunnen ons misschien op de een of andere manier aanmoedigen of een idee geven met welk Schriftgedeelte we ons eens intensiever zouden willen bezighouden.

Ik wens je een gezegende zomer met de Heere, waardoor jouw geloofsleven verrijkt zal worden.

E. Luimes, n.a.v. een oud artikel uit FMN

Verschillen tussen opname en verschijning

De opname van de gelovigen en de verschijning van de Heere Jezus met grote kracht en heerlijkheid zijn twee belangrijke profetische gebeurtenissen in de Heilige Schrift. Beide gebeurtenissen kunnen worden aangeduid als de komst van de Heere (zie bijvoorbeeld Joh. 14:3 en Hand. 1:11). Beide gebeurtenissen hebben de Heere Jezus als Middelpunt. Maar het zijn twee verschillende gebeurtenissen die in de Bijbel duidelijk van elkaar worden onderscheiden. In de Schrift komen we de volgende verschillen tegen:

opname		verschijning	
Tijdstip			
Openb. 3:10; 1 Thess. 1:10	vóór de grote verdrukking	na de grote verdrukking	Matth. 24:29-30; Openb. 19:1,11
Hebr. 10:37; Openb. 3:11; 22:7,12,20	gebeurt spoedig, haastig, snel	er gaan minstens 7 jaar (=2 x 3,5 jaar) voorbij vanaf de opname	Dan. 7:25-27; 9:26-27

Karakter van de Heere

Fil. 3:20-21	Hij komt als de Heiland	Hij komt als Rechter	Joël 3:12; Openb. 19:11-21; Jes. 63:1-6
Openb. 22:16	Hij komt als de blinkende Morgenster	Hij komt als Zon der gerechtigheid	Mal. 4:2
Matth. 25:10; Openb. 22:17	Hij komt als Bruidegom	Hij komt net zoals een dief in de nacht	1 Thess. 5:2; 2 Petr. 3:10
1 Thess. 1:10	Hij komt om de gelovigen van de genadetijd te redden	Hij komt om de gelovigen uit Israëls overblijfsel te redden	Joël 2:32; Jer. 31:1-9; Jes. 49:26

opname		verschijning	
--------	--	--------------	--

Wat zal de Heere doen?

Joh. 14:3; 1 Kor. 15:52; 1 Thess. 4:17	Hij komt terug, maar niet naar de aarde; de gelovigen zullen in een oogwenk veranderd worden en Hem tegemoet gaan in de lucht	Hij komt op/met de wolken en komt op aarde	Zach. 14:4; Hand. 1:11; Openb. 1:7
Joh. 14:3; 1 Thess. 4:15-18; 2 Thess. 2:1	De Heere Zelf vergadert de gelovigen bij Zich	De Heere stuurt engelen uit om de uitverkorenen bijeen te brengen	Matth. 24:30-31
Joh. 14:2-3; 2 Thess. 2:6-12	De Heere neemt de gelovigen uit de wereld tot Zich en de ongelovigen blijven op de aarde	De Heere neemt de goddelozen door oordeel weg en de gelovigen gaan op de aarde het Vrederijk binnen	Matth. 13:41-43; Luk. 17:34-35

Als het gaat om de heiligen

1 Thess. 4:17	De gelovigen worden opgenomen om Hem te ontmoeten	De gelovigen komen met Hem naar de aarde	Kol. 3:4; 2 Thess. 1:10
Joh. 14:2-3	De Heere komt voor de Zijnen	De Heere komt met de Zijnen	Zach. 14:5; 1 Thess. 3:13; Jud. 1:14
1 Thess. 1:10; Openb. 3:10	De Heere redt de gelovigen voor de komende toorn	De Heere brengt Zijn rechtvaardige toorn over de aarde	Openb. 19:15
1 Kor. 13:12	De gelovigen zullen kennen zoals zij gekend zijn	De wereld zal het ware karakter van de gelovigen zien	Joh. 17:22-23; 2 Thess. 1:10
Joh. 14:3	De gelovigen zullen Hem zien zoals Hij is	Alle mensen zullen Hem zien	Matth. 24:30; Hand. 1:11; Openb. 1:7

We moeten in het licht van de Schrift een onderscheid maken tussen deze beide toekomstige gebeurtenissen. Toch zijn we even blij met die twee gebeurtenissen en kijken we ernaar uit.

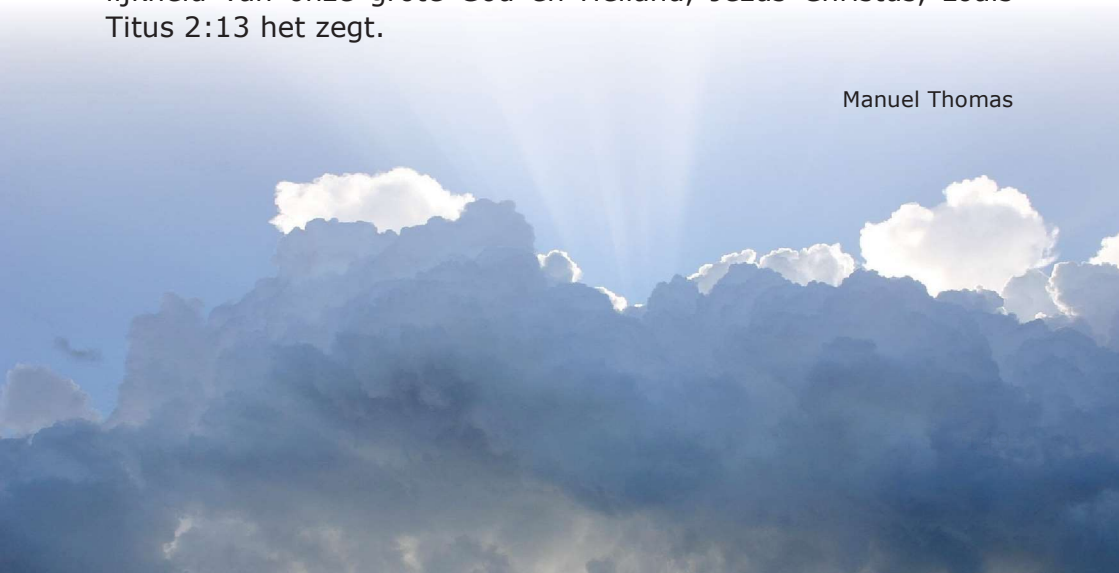
Door de opname zullen alle gelovigen bij de Heere zijn, wat vandaag al een grote vreugde en bemoediging voor ons is (1 Thess. 4:17-18).

Bij Zijn verschijning wordt de Heere door God in deze wereld gebracht, waarin Hij ooit werd verworpen en aan het kruis geslagen. Hij zal dan als Koning van de koningen en als de Heere van de heren verheerlijkt worden (Hebr. 1:6; Openb. 19:16; 2 Thess. 1:10). **Wat een heerlijkheid zal dat voor Hem zijn!** En ook voor ons!

Tot die tijd wachten wij op de opname (Fil. 3:20) en verwachtten we de verschijning van de Heere Jezus (1 Kor. 1:7). Wij hebben Hem lief (1 Petr. 1:8-9) en wij hebben ook Zijn verschijning lief (2 Tim. 4:8). En deze komende gebeurtenissen sporen ons aan ons alledaagse leven te richten op dat wat we verwachten en liefhebben.

Wij verwachten de gelukzalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus, zoals Titus 2:13 het zegt.

Manuel Thomas

Geen leven buiten Christus

'Jezus dan zei tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij u het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt u geen leven in uzelf' (Joh. 6:53).

In dit vers leren we dat tenzij wij Christus' vlees eten en Zijn bloed drinken, wij geen leven hebben in onszelf. Dat betekent geen letterlijk eten van iets (ook niet van het avondmaal), maar het betekent eenvoudig dit: **Christus is hét leven en buiten Hem is er geen sprankje leven**. Alles buiten Christus is dood. 'In Hem was leven' (Joh. 1:4) en in niemand anders.

Maar aan het kruis gaf Hij Zijn leven over en de zonde was, door toeschrijving, verbonden met dat leven toen de Gezegende aan het vloekhout genageld was. Dus toen Hij Zijn leven overgaf, gaf Hij ook de zonde over die op Hem was gelegd, zodat die effectief en voor eeuwig voor Gods is weggedaan. Hij is triomferend opgestaan, in de kracht van een nieuw leven. Gerechtigheid verbindt zich stellig met dit nieuwe leven, zoals de zonde zich in die drie uren verbond met het leven dat Hij overgaf aan het kruis.

Dit helpt ons een uitdrukking te begrijpen die onze gezegende Heere na Zijn opstanding gebruikte: 'Een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals u ziet dat Ik heb' (Luk. 24:39). Hij zei niet: 'vlees en bloed', want in de opstanding heeft Hij in Zijn heilige persoon niet het bloed aangenomen dat was vergoten aan het

kruis als verzoening voor de zonde. 'Het leven [of: de ziel] van het vlees is in het bloed, en Ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw leven verzoening te doen. Want het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt' (Lev. 17:11).

Zorgvuldige aandacht voor dit punt zal in onze ziel een dieper besef bewerken van het feit dat de zonde volkomen is weggedaan door het sterven van Christus. En alles wat ons besef van die heerlijke werkelijkheid verdiept, zal als vanzelfsprekend leiden tot het toenemen van onze vrede en het effectiever bevorderen van de heerlijkheid van Christus, als verbonden met ons getuigenis en onze dienst.

C.H. Mackintosh

Hij trok Zich terug om te bidden

'Hij trok Zich echter terug in de woestijnen en bad' (Luk. 5:16).

Het gebed in het leven van de Heere Jezus hier op aarde toont ons Zijn volmaakte afhankelijkheid van Degene Die Hem had gezonden om het werk van de verlossing te volbrengen. Al vanaf Zijn jeugd was het Zijn verlangen om bezig te zijn met de dingen van Zijn Vader. Door heel Zijn leven heen toonde Hij wat ware afhankelijkheid is. Bereidwillig ontledigde Hij Zichzelf en nam Hij de gestalte van een slaaf aan (Fil. 2:7). Ja, de Heere Jezus verscheen in deze wereld, die vol verdorvenheid en zelfzucht is, als 'de Omgorde'. Hij kwam om te dienen. Soms kwamen mensen die in nood zaten, naar Hem toe vanwege Zijn dienst (zie Luk. 5:12). De melaatse kwam naar de Heere toe om gereinigd te wordend van zijn verschrikkelijke ziekte. In genade oefende de Heere Zijn gezag over de zonde uit en zei: 'Ik wil, word gereinigd!'

Onze gezegende Heere was natuurlijk God geopenbaard in het vlees. Maar hoe prachtig is het om Hem hier te zien als afhankelijke dienstknecht, Die Zijn Goddelijke macht uitoefende door Zich afhankelijk te stellen van de Vader. Onmiddellijk na deze gebeurtenis trok de Heere Zich terug en was Hij alleen in de woestijn om te bidden. **Na Zijn dienst voelde Hij de behoefte om alleen te zijn in gemeenschap met Zijn Vader.** Vaak bidden wij vurig voorafgaand aan een bepaalde dienst waartoe de Heere ons geroepen heeft en die wij voor Hem mogen verrichten. Ware afhankelijkheid geeft onze dienst over in de handen van God nadat de dienst is verricht. Korte tijd later hield de Heere Jezus Zich bezig met onderricht geven 'en er was kracht van de Heere om gezond te maken' (vs. 17).

Hierin ligt een praktische les voor ons. Al onze dienst moet voortvloeien uit een hart dat zich afhankelijk stelt van Hem. Zonder Hem kunnen wij niets doen. Laten we een voorbeeld nemen aan het gebedsleven van de Heere Jezus, zoals Hij leefde en diende op aarde.

Klaas Rot

De tien plagen over Egypte

Auteur: D. Boom

De tien plagen die in Exodus 7-10 over Egypte kwamen, zijn uniek in de geschiedenis van een volk: dit soort hevige rampen in zó'n korte tijd! Helaas zorgde plaag na plaag niet voor een omkeer bij de farao van Egypte, die Israël onderdrukte en uitbuitte.

Als Christenen kunnen we veel lessen trekken uit deze plagen. Ze laten ons Gods almacht zien en ook Zijn vastbeslotenheid om het doel te bereiken dat Hij voor ogen heeft: de verheerlijking van Zijn Naam in de verlossing van Zijn volk.

Ook nú schudt God de mensen soms wakker door ernstige rampen. Maar wie let erop? Heeft de mens oog voor Gods boodschap?

Het zal in de toekomst helaas niet anders zijn, zoals het Bijbelboek Openbaring ons laat zien. Ramp na ramp zal deze wereld treffen, die de Heere Jezus heeft verworpen en gekruisigd. God spreekt daardoor tot hart en geweten van Zijn schepselen. Maar de mensen zullen zich ook dán niet bekeren. Vanuit dit perspectief liggen er rijke profetische lessen in de tien plagen. We doen er goed aan die ter harte te nemen.

Deze studie is dan ook bijzonder de moeite waard!

Uitvoering: A5, hardcover, 104 pagina's.

Prijs: € 9,95

Nadenkertje

Precies 36 seconden en 3000 hoogtemeters scheidde de 266 passagiers van het Chinese vliegtuig nog van het wateroppervlak van de Stille Oceaan, toen piloot Min Juen Hu de machine in duikvlucht weer omhoogtrok en de dreigende ramp kon voorkomen. Zo stond het in een dagblad in februari 1985. Een van de passagiers vertelde: 'We hadden al niet meer op het leven gerekend en konden alleen nog bidden'. Laconiek schrijft de krant daarover: Nog een keer ontsnapt met zijn leven.

Nog een keer ontsnapt! Geluk gehad! Meer niet?! Of waren er misschien onder de passagiers mensen die niet alleen tijdens deze gevaarlijke momenten gebeden hadden, die God voor een wonderlijke redding gedankt hadden? Wij weten het niet en kunnen het alleen maar hopen. Eén ding ontbrak in ieder geval niet: de piloot werd als held van de dag onthaald. Gold de dank en waardering alleen die man? Dat zou echt jammer zijn, ja zelfs triest.

Ik hoorde eens een groep bijeengekomen Christenen die veel meegemaakt hadden, het vers zingen: 'In hoeveel nood heeft toch de genadige God Zijn vleugel over jou uitgebreid'. Je voelde het: zij zongen met overtuiging, doordrongen van wat de dichter daarmee uitdrukken wilde.

Maar er komt nog een andere vraag naar boven: als eens het moment komt – en dat komt zonder twijfel – dat er geen 'ontsnappen' meer mogelijk is, zijn we dan bereid om onze God te ontmoeten? Het is de moeite waard om serieus na te denken over deze vraag, omdat er veel van afhangt.